

- uchylenie wyroku Sądu z dnia 21 grudnia 2021 r. w sprawie T-573/20;
- w konsekwencji, uwzględnienie żądań wnoszącego odwołanie zgłoszonych w pierwszej instancji a tym samym:
  - stwierdzenie nieważności decyzji EBI z dnia 11 października 2018 r., na mocy której wnoszący odwołanie przestał być beneficjentem dodatków rodzinnych (w tym m.in. kosztów świetlicy i CPE, bezpodstawnie potrącanych przez EBI z wynagrodzenia wnoszącego odwołanie do listopada 2019 r.) oraz pochodnych korzyści finansowych (w tym m.in. ulg podatkowych i zwrotu kosztów leczenia dzieci, ponoszonych przez wnoszącego odwołanie);
  - w razie potrzeby, stwierdzenie nieważności pisma/decyzji z dnia 7 stycznia 2019 r. oddalającej w całości żądania wnoszącego odwołanie;
  - w razie potrzeby, stwierdzenie nieważności decyzji EBI z dnia 30 lipca 2020 r. stwierdzającej brak ugody i potwierdzającej decyzję z dnia 11 października 2018 r.;
  - naprawienie szkody materialnej i niematerialnej, poniesionej przez wnoszącego odwołanie;
- obciążenie strony pozwanej całością kosztów powstępowania w obu instancjach.

Zarzuty i główne argumenty

W swoim odwołaniu wnoszący je podnosi następujące zarzuty:

- w zaskarżonym wyroku naruszono pojęcie prawa do bycia wysłuchanym;
- w zaskarżonym wyroku naruszono obowiązujące ramy prawne dotyczące obowiązku uzasadnienia;
- w zaskarżonym wyroku błędnie przedstawiono akta sprawy i naruszono pojęcie oczywistego błędu w ocenie. Pominęto również zasady równego traktowania i proporcjonalności poprzez odrzucenie wyjątku niezgodności z prawem przepisów administracyjnych dotyczących dodatków rodzinnych;
- w zaskarżonym wyroku naruszono obowiązujące ramy prawne (art. 3.4 rozporządzenia nr 260/68 ⁽¹⁾);
- w zaskarżonym wyroku błędnie przedstawiono akta sprawy poprzez oddalenie piątego zarzutu, naruszono art. 85 regulaminu postępowania przed Sądem i dokonano błędnej kwalifikacji okoliczności faktycznych. Sąd nie ustosunkował się do wszystkich podniesionych zarzutów i nie dopełnił obowiązku uzasadnienia.

⁽¹⁾ Rozporządzenie Rady (EWG, Euratom, EWWIS) nr 260/68 z dnia 29 lutego 1968 r. ustanawiające warunki i procedurę stosowania podatku na rzecz Wspólnot Europejskich (Dz.U. 1968, L 56, s. 8).

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Tribunal Judicial da Comarca do Porto Juízo Local Cível da Maia (Portugalia) w dniu 15 marca 2022 r. – WH, NX/TAP – Transportes Aéreos Portugueses, SGPS, SA

(Sprawa C-202/22)

(2022/C 244/20)

Język postępowania: portugalski

Sąd odsyłający

Tribunal Judicial da Comarca do Porto Juízo Local Cível da Maia

Strony w postępowaniu głównym

Strona powodowa: WH, NX

Strona pozwana: TAP – Transportes Aéreos Portugueses, SGPS, SA

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy w świetle art. 5 ust. 1 lit. c), art. 6 ust. 1, art. 7 ust. 1 i art. 8 ust. 1 lit. b) rozporządzenia nr 261/2004⁽¹⁾ za znaczne opóźnienie w przewozie do końcowego miejsca przeznaczenia autokarem dostarczonym przez obsługującego przewoźnika na rzecz pasażerów, którzy stracili połączenie lotnicze, należy się odszkodowanie na tych samych zasadach, co zasady stosowane do opóźnienia lotów?
- 2) Czy w świetle motywu 14 i art. 7 ust. 3 rozporządzenia nr 261/2004 awaria tego autobusu i konieczność jego zastąpienia innym w drodze do końcowego miejsca przeznaczenia stanowią nadzwyczajną okoliczność, która zwalnia przewoźnika z obowiązku wypłaty odszkodowania na rzecz pasażerów w przypadku znacznego opóźnienia w stosunku do planowanej lub przewidzianej godziny przyjazdu autokaru do końcowego miejsca przeznaczenia?

⁽¹⁾ Rozporządzenie (WE) nr 261/2004 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 11 lutego 2004 r. ustanawiające wspólne zasady odszkodowania i pomocy dla pasażerów w przypadku odmowy przyjęcia na pokład albo odwołania lub dużego opóźnienia lotów, uchylające rozporządzenie (EWG) nr 295/91 (Dz. U 2004, L 46, s. 1).

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Consiglio di Stato (Włochy) w dniu 23 marca 2022 r. – Research Consorzio Stabile Scarl, występująca we własnym imieniu i jako pełnomocnik będącego w trakcie tworzenia stowarzyszenia przedsiębiorstw (Research-Cisa) i in./Invitalia – Agenzia Nazionale per l’Attrazione degli Investimenti e lo Sviluppo di Impresa i in.

(Sprawa C-215/22)

(2022/C 244/21)

Język postępowania: włoski

Sąd odsyłający

Consiglio di Stato

Strony w postępowaniu głównym

Wnoszące odwołanie: Research Consorzio Stabile Scarl, występująca we własnym imieniu i jako pełnomocnik będącego w trakcie tworzenia stowarzyszenia przedsiębiorstw (Research-Cisa); C.I.S.A. SpA, występująca we własnym imieniu i jako mocodawca będącego w trakcie tworzenia stowarzyszenia przedsiębiorstw (Research-Cisa); Debar Costruzioni SpA, występująca we własnym imieniu i jako pełnomocnik będącego w trakcie tworzenia stowarzyszenia przedsiębiorstw wraz z Consorzio Stabile COM Scarl, C.N. Costruzioni Generali SpA e Edil.Co. Srl; Invitalia – Agenzia Nazionale per l’Attrazione degli Investimenti e lo Sviluppo di Impresa

Druga strona postępowania: Invitalia – Agenzia Nazionale per l’Attrazione degli Investimenti e lo Sviluppo di Impresa; Debar Costruzioni SpA, występująca we własnym imieniu i jako pełnomocnik będącego w trakcie tworzenia stowarzyszenia przedsiębiorstw wraz z Consorzio Stabile COM Scarl, C.N. Costruzioni Generali SpA e Edil.Co. Srl; Consorzio Stabile Scarl, występująca we własnym imieniu i jako pełnomocnik będącego w trakcie tworzenia stowarzyszenia przedsiębiorstw (Research-Cisa); C.I.S.A. SpA, występująca we własnym imieniu i jako mocodawca tego samego stowarzyszenia przedsiębiorstw (Research-Cisa)

Pytanie prejudycjalne

Czy art. 63 i 71 dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2014/24 z dnia 26 lutego 2014 r.⁽¹⁾ w związku z zasadami swobody przedsiębiorczości i swobody świadczenia usług, ustanowionymi w art. 49 i 56 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej (TFUE), stoją na przeszkodzie wykładni włoskiego uregulowania krajowego dotyczącego koniecznego podwykonawstwa, zgodnie z którą to wykładnią oferent, który nie posiada obowiązkowych kwalifikacji w jednej lub kilku kategoriach możliwych do wydzielenia, nie może spełnić brakującego wymogu poprzez skorzystanie z kilku przedsiębiorstw będących podwykonawcami lub poprzez zsumowanie kwot, w odniesieniu do których te przedsiębiorstwa będące podwykonawcami posiadają kwalifikacje?

⁽¹⁾ Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady 2014/24/UE z dnia 26 lutego 2014 r. w sprawie zamówień publicznych, uchylająca dyrektywę 2004/18/WE (Dz.U. 2014, L 94, s. 65).